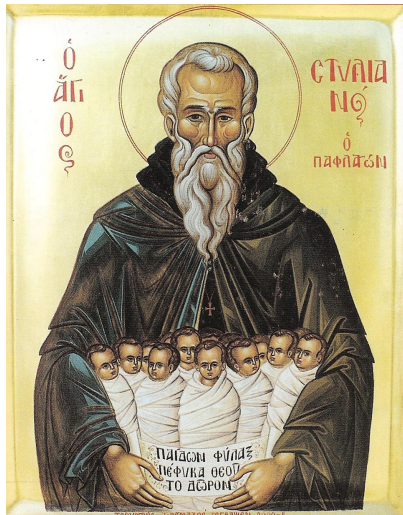

Тревожиш ли се за децата?

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Неделя, 01 Март 2015 19:07

По думите на приснопамятният старец Паисий, трябва да имаме не болна, а блага тревога. Трябва да имаме здрава тревога за децата ни, които естествено са всичко най-хубаво и скъпоценно, което имаме в този свят. Разбира се, отговорът на въпроса в заглавието е общоприет. Не може да има родител, който да не се тревожи за децата си, не може да има човек, който да не се тревожи за малките деца, за това как ще пораснат, как ще се реализират като личности, какво ще намерят своя житейски път, след като виждаме, че събитията в света се развиват с такава скорост, че буквално утре не знаем какво ще видим. Разбира се, всичко е благословение от Бога, ако го използваме правилно.

На този голям въпрос всеки човек отговаря с неговото лично свидетелство. Всеки създава своето семейство, своята лична връзка с децата, със съпругата, със себе си, с околните, с Бога и цялата тази хармония в връзката не е нищо друго, освен отражение на вътрешното състояние на човека. Това, което имаме в нас, се отразява в нашите думи, дела, поведение и общуване с околните. Църквата обаче идва да ни даде своя отговор по този голям въпрос за благото безпокойство, което всички ние имаме. Дали правим всичко възможно за нашите деца? Дали им даваме това, което децата наистина искат, особено когато настъпи пубертетът, когато минаваме през трудни моменти, защото пубертетът е много красива възраст, но и много критична, повече за родителите, но и за децата. Много пъти в този период родителят чувства големи вътрешни конфликти, понякога и разочарования, скърби и затруднения. Църквата какво може да каже за нашата отговорност към децата? Мисля, че нейната проповед е особено важна и значима, защото тя ни дава като образец за възпитание Самия Бог-нашия Баща. За нас Той е нашият първообраз, защото ние сме сътворени по Негово образ и подобие и сме призвани да се държим с нашите деца точно както Бог се държи с нас, бидейки Негови деца. Ако искаме да бъдем добри родители, тогава не може да правим нищо друго, освен да видим как Бог се отнася към нас. Да изследваме тази бащинска връзка на Бога с човека, да изследваме бащинското отношение на Бога към Неговото дете – човека.

Връзка на Бога с човека е връзка на любов. Бог е любов, казва св. ев. Йоан. Бог се отнася към човека с голяма любов, за която най-вече е характерно безкористието. Бог има безкористна любов към човека. Той не обича човека себично, користо, не търси нищо от човека, не обича човека, за да може той Му служи, за да Му отвърща с благодарение, служение и славословие и признателност, а го обича с абсолютно безкористие. Той не търси абсолютно нищо от нас. Когато ние обичаме Бога, правим това, не защото Бог се нуждае от него, а защото ние имаме нужда да Го обичаме. Бог няма какво да добави към Себе Си от нашата любов. Ние обаче имаме какво да добавим към себе си, когато реално обичаме Бога. Бог обича човека безкористо, това е голям урок за нас, защото нашата любов към всеки един човек, особено към децата ни, трябва да бъде безкористна. Някой ще каже - *добре, нима ние обичаме децата си користо?* *Искаме от тях да ни се отплащат за това, което правим за тях*

? Със сигурност, не. Но користта и себичността не е само в това да очакваме отплата от нашите деца, а и в това да не настояваме да им налагаме на всяка цена това, което ние искаме или мислим за истинско и добро. Бог уважава нашата свобода. Той създал човека напълно свободен и го оставил на неговата свобода. Бог управлява цялото творение, присъства в нашия живот и е мощен и държи целия свят в Своите ръце, но въпреки това ние сме напълно свободни. В нашия живот Бог присъства чрез Своето отсъствие. Сякаш Бог отсъства, сякаш не се намесва, не се вижда, защото чрез това Свое отсъствие Той ни показва реалността на Своето присъствие, че така присъства, уважавайки напълно свободата на човека. Родителите трябва да знаят, че първото и основно нещо по отношение на децата, е това, че те са нашите деца, които сме родили, за които се жертваме всекидневно и даваме всичко, което имаме и нямаме, но въпреки това те са свободни хора, имат свобода като личности, за да могат свободно да вървят по своя житейски път без да са задължени да приемат външна намеса в тяхната свобода.

Друга черта, която е характерна за Бога и връзката с Него, е Неговото благородство. Той се отнася към човека с голямо благородство и направил всичко за него, но не за да го пороби, а за да го трогне. Бог сътворил цялото мироздание, за да трогне човека, за да ни даде причина да Го обичаме. Помислете: Бог създал толкова много неща в света с голяма премъдрост. Защо ги е създал толкова сложни, но и хубави, богати и разнообразни? Не можеше ли да ги направи по-прости и с по-малко разнообразие? Разбира се, Той би могъл, но ги създал по такъв начин, за да ни трогне и да ни покаже колко много ни обича. Самите Божии дела говорят в сърцето на човека и той се трогва от Божията любов, виждайки богатството на бащинската любов. Това е много важно в нашата връзка с децата: да им говорим най-вече с нашите дела и по-малко с нашите думи. Показвайки най-вече на дело, а не толкова на думи, изобилието на нашата любов към тях, без корист, без следи от болна намеса в техния живот.

Тревожиш ли се за децата?

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Неделя, 01 Март 2015 19:07

Друго важно нещо във връзката между Бога и човека е това, че каквото и да прави той, Бог не го отхвърля. Бог винаги ни приема и е до нас, за да ни слуша, подкрепя, изцелява. Той никога не ни разочарова. Тук искам специално да се спра на това, защото е едно от най-важните неща, в които понякога си проличава нашето безсилие като родителите. Като духовни отци и свещеници при нас идват много млади хора, които имат много проблеми- душевни, психологически, социални, лични, емоционални, каквото всеки може да си представи. Виждаме, че младите хора имат нужда да поговорят за това, което чувстват, да изрази своя проблем, болка, затруднение и рана. Те имат страшна интуиция къде да кажат това, което таят в себе си. Ако младият човек знае, че неговият родител няма да приеме това, което ще му каже или ще се възпротиви по краен начин, тогава нищо няма да му каже. Нека ви дам по-практичен пример. Един младеж взема наркотици. Първите хора, които трябва да научат това, са неговите родители.

Родителят е този, който трябва да го научи, налага се да го научи, но проблемът не е, че детето не може да го каже на родителя, децата могат да кажат всичко, нямат проблем да кажат всичко по всяко време. Въпросът обаче е дали родителят е готов да чуе всичко или ако детето му каже: татко, майко, взема наркотици!, родителите ще получат истерични и панически кризи и последното състояние ще стане по-лошо от първото. Така вместо да гледаме да утешим детето, ще гледаме да утешим майката или бащата, които са обзети от паника и не могат да чуят и да си помислят, че това е възможно да се случи. Знаете ли това колко голям проблем е в отношенията между родителя и неговите деца? Когато детето чувства, че не може да говори на своите родители, защото те не могат да издържат това, което ще им каже, *тогава или ще ме отхвърлят и ще ме малтретират, или ще се сринат, ще умрат от притеснение!*

Разбира се, колкото и да са разтърсващи събитията, не е лесно нещо да дойде детето ти да ти каже, че се е забъркало с наркотици или е направил нещо лошо. Човек с право може да се паникьсова и да се тревожи. Но в такива моменти не трябва да се отдава на паниката, а да се успокои. Децата ни трябва да се чувстват така, както ние се чувстваме пред Бога, знаейки, че ще отида, ще застана пред Него и ще Му кажа моя проблем. Спомнете си притчата за блудния син, който си спомнил своя баща и си казал *ще стана, ще отида при баща ми и ще му кажа: татко, съгреших против тебе и против небето. Но ме не приема като един от твоите слуги*

. Той не помислил, че *ама, баща ми ще ме изгони! Пръснах цялото му имане, цялото му богатство, обидих го, станах окаян, трижди окаян, как ще се върна, ще се ядоса! Ще ме изгони, ще ме отхвърли, ще ми каже тежки думи*

! Нищо от всичко това. Той бил сигурен, че баща му е там и го очаква, че не го е отхвърлил, че няма да му каже абсолютно нищо. Нещо, което Евангелието впоследствие потвърждава.

И когато беше още далеч, видя го баща му, и му домиля

.
Бащата му го видял отдалеч и един светец казва нещо хубаво: как го е видял от толкова далеч? Човек може ли да вижда толкова надалеч? И отговаря: да, бащата и майката могат да виждат изключително надалеч, толкова далеч, колкото човек не може да си представи, защото за техните очи няма препятствия, а виждат много далеч. Той видял детето си, което се завръщало, втурнал се, не го дочакал да дойде, не казал- *нека си дойде вкъщи! Да ми поиска прошка*

Тревожиш ли се за децата?

Написано от Лимасолски митрополит Атанасий
Неделя, 01 Март 2015 19:07

! Не!

и като се затече, хвърли се на шията му и го обцелува

.
Той се хвърлил на врата на детето, прегърнал го, разцелувал го, помилвал го, дал му най-доброто, което има и абсолютно нищо не му казал. Той приел детето си така, както било. Затова е много важно да създадем увереността в нашите деца, че можем да чуем всичко от тях без това да означава, че ще ги отхвърлим, нараним или уязвим по какъвто и да е начин. Това е много важно във всички наши отношения. Св. Никодим Светогорец съветва духовните отци, давайки изключителни уроци по общуване с другия човек: духовнико, когато другият човек дойде при теб да открие тайните на своето сърце, внимавай да не направиш най-малкото движение или изражение, слушайки дори най-страшното нещо. Помислете да отидете да изповядате, да кажете някакъв страшен грях, а духовникът да направи знак, че се гнуси. Край! Загубил е цялата игра за спечелване на онази душа. Грехът и проблемите са болка, не са приятни неща, но не може другият да те удари, да те отхвърли, да те третира като хладен и безличен съд, защото търсиш утеха и разбиране. Дори най-големият престъпник на света търси разбиране за своите престъпления. Така, както Бог приема човека и никога не го отхвърля. Каквото и да направи човек, дори най-лошите неща милиони пъти в секунда, Бог никога няма да го отхвърли, а винаги е до него. Бог винаги стои до нас до последния момент и хлопа на вратата на нашето сърце, търси самите нас,

не искам твоите неща

- се казва някъде -

а теб

. Това иска родителят и той не желае нещата на детето, а самото дете. Той знае, че трябва да играе голямата игра и да победи в нея, за да спечели детето си. Родителят трябва да разбере, че трябва да е готов да чуе всичко, каквото и да стане, да го чуе тихо, мирно, хладнокръвно, макар и да го заболи, да бъде готов да подкрепи детето във всичко, което среща пред себе си. Мисля, че това отношение и увереност в сърцето на децата ни е най-ценното нещо, което можем да им дадем: сигурността, че никога няма да те отхвърля, каквото и да стане!

Следва продължение...

Превод от гръцки: Константин Константинов{jcomments off}